Цей джміль — мужчина з оксамитним басом,
А як він плаче, як його береш
За голову, щоб випустить тим часом
Співця з павучих бісівських мереж.

І — щоб не вжалив... Хай гуде мужчина.
І хай несе шаляпінський свій бас!
А плакав, як зацураиа дитина.
До мене плакав. І до всіх до вас!

Де в нас сидить той плач, такий маленький,
Де в нас джмелить гірке те джерело,
Коли ідем по линві по тоненькій
Свого життя, а бас — на все село!

Де перехід той між плачем і басом,
Бас певності де перерветься в плач,
Коли йдемо між простором і часом
У павутинні зривів і невдач?!
9.06.1995